

Egy koratavaszi vasárnap délelőtt, amikor emberek és állatok a jó izektől és illatoktól kamasszá válnak, a Petőfi-tér és a Duna-szálló sarkán, pontosabban a Régi posta-utca torkában, három kutya kergetőzik szerelmes lihegéssel. Tőlük talán ötven méterre két hatalmas ló, egy söröskocsi rudja fölött sugdos egymás fülébe lótitkokat. A kis téren át egy egyetemista ifju, aki a téli tanulástól sápadt és a kollégiumi élettől pattanásos, kézenfog egy hosszuhaju, nevetős lányt és siet vele az élesen csillanó Dunához. A Dunán uszályt vontat egy hajó és ők hevesen integetnek a számukra ismeretlen hajósoknak. Idősebb házaspár andalog szoroson karonfogva egymást. Nyolc-tíz fiatal lány és fiu bomlik ki a korzó felől. Fényképezőgépekkel, ^{nyitott} kibontott kabáttal. A lányok mint a rügyek, a fiuk mint a szél. Nagy fehérpöttös labda esik közéjük s ahogy szétnyílnak, hogy kinek is dobják vissza, mögöttük nyüzsg az élet a dunaparton. Gyerekek, tollerek, karikák, anyák, apák, vének, ifjak ülnek nevetnek, játszanak egymással és a nap sugaraival. Kétségtelenül tavasz van. Egy Puckot megszégyenítő pöttömség kiált a labdáért.

Az alsó rakpart felől három kamasz rendetlenkedik fel, nőket megvihogva tekeregnek, míg az egyik figyelmezteti társait, hogy ott a tanár.

- Jónapot, tanár ur! - kiáltják szélesen és már mennek is tovább.

A tanár száraz, sovány, kis szemüveges ember. Szinte leri róla a matematika és fizika tudománya, mosolygósan, lassu léptekkel megindul a Duna-szálló asztalokkal ideiglenesen összerakott terasza felé és a napozó emberáradatban ülőhelyet keres magának.

Mindenütt jókedvü arcok, csak egyetlen asztalnál ül két komor ember. Tudomást sem véve az éledő világról, mély gondokba merülten masszirozzák homlokukat.

- Bocsánat... hangzik egy szerényen - szabad ez a szék? - a két buskomor alak felveti tekintetét, a tanár áll ^{szélesen} félszegen elcáttük. ~~Mikintan~~ Morgással ~~regy~~ fűszerezett bólintás a válasz, a tanár leül. Csak most veszi szemügyre két furcsa asztaltársát: egyik hatalmas napszemüveg mög

hatalmas napszemüveg mögül, panyókára vetett ~~hatalmas~~ tediber-kabátban, színes sállal nyakában, végtelen okosan igyekezik belenézni a semmibe. Mintegy az állából és a homlokából próbálja kimaszirozni gondolatait. Időnként mintha egy-egy ötlet villanna át agyán, ~~valyakk~~ egy kézmozdulattal rögzíteni igyekezik a levegőben, majd nem taláva jónak azt, másik kézmozdulattal beleszórja a tavaszi napsugárba. Társa, mint akinek minden gondolata szertefoszlott már, ~~nag~~ ^{segélykérő} kíváncsisággal lesi minden megnyilvánulását, ~~de~~ ^{merengő társa ~~van~~} gondolatainak testetöltése előtt, keserűen legyint, hogy nem jó.

A tanár zavrtan figyeli ezt a számára érthetetlen néma játékot. A "merengő"-nek ismét valami az eszébe juthatott, mert ujja figyelmétkelően áll meg a levegőben. Társa és most már a tanár is ~~sz~~ feszülten ~~fig~~ figyel. ~~Maximálisan~~ A szituáció hatására a merengőt most a tanár inti le. Megijed önkéntelen mozdulatától s a két töprengő ráirányított, dühödt csodálkozásában zavrtan kezdi rázni karórás kezét, mintha előbbi legyintése is ez okból történt volna.

- Bocsánat, megállt az órád, ...mennyi az idő? - kérdi félszegen. A töprengők keze a döbbenettől még mindig a levegőben van s mintha ~~max~~ parancsra cselekednének, egyszerre fordítják arcuk elé karórájukat s mondják:

Tizenöt 10
- Félkettő lesz öt perc múlva. -

A tanár köszönömöt rebeg, majd körülnéz, láthatóan vár valakit. A két merengő újra felemelkedett önnön szférájába, Az asztalhoz pincér lép.

- Parancsolnak? - ~~sztanák~~

- Egy duplát. - adja le rendelését a tanár. A pincér kérdőn fordul a töprengők felé. A "merengő", mint akibek végre megszületett a nagy ^{fordul felcsillanó} gondolat, ~~szállaga~~ /szemmel fordul izgatottan várakozó barátja felé, kinek magatartása átragadt immár a pincérre is, és kimondja:

- Két konyakot! - társa feloldódik feszültségéből

- Végre egy jó ötlet! -

E "kitünő" ötlet úgy látszik ismét a földre hozta "gondolkodóinkat", mert a tanárra vetve egy pillantást, a "merengő" röviden megálapítja:

- Ebben a környezetben nem tudok alkotni. -

Körülöttük embertömeg, kutyák, labdák, a tavasz rakoncátlan színiája szól. A tanár szerényen beszélgetést kezd:

- Kérem én amint a kávémat megittam, már megyek is...Várok ugyan valakit, de majd sétálva is találkozunk. Ugyisincs itt elég szék. -

A töprengők válasza sem méltatják, legföljebb bólintanak.

A tanár feszengő szünet után így folytatja:

- Bocsánat, nem lehetnék valamivel a segítségükre?...látom nagy gondban vannak...Én ugyan egy egyszerű matematika, fizika tanár vagyok, de...-

- Nagyon kedves,- válaszol kicsit leereszkedően a merengő - de a mi problémáink kissé távol esnek a matematika-fizika tudományától. -

- Elnézést kérek...- hebeg zavartan a tanár.

- De hogyan is tudna segíteni nekünk egy film megírásában! - folytatja az előbbi tónusban a merengő - Egy mai témájú filmről van szó! ...Hol van ma téma?...mai téma?! - kesereg immár a merengő.

A tanár meglepett pillantására magyarázatként mondja:

- A barátom filmrendező, én író vagyok! - A tanár elimeréssel tekint rájuk és felcsillanó szemmel magyarázni kezd:

- Kérem, a téma itt nyüzsg körülöttünk. Minden lehet téma, - körülnéz, felfigyel - ott van például egy magányos férfi. Nem vitás, ha vár valakit. Amott egy lány plusz egy fiú, ezek bizonyára lopva találkoznak, mert állandóan laposan nézegetnek körül....Amott egy hatalmas férfi minusz egy kicsi nő....egyenlő házasság, mert sokat veszekesznek. Kérem, minden matematika...Ezeknek az embereknek problémáik, örömeik, natakaik vannak....Vegyünk például négy különböző embert ebből a tavasznyüzsgésből és kerítsünk hozzájuk, kinézésük alapján, egy történetet... Ahá, ott jön egy jó alany! - csodálatos külföldi rendszámú autó kanyarodik a Duna-szálló felé a Régi posta utcából. Két férfi ül benne

- Egyilyen autó nagy hatással van ránk..., de ugylátszik arra a feltűnő, ringójárásu ~~XXXXXXXX~~ hölgyre is, aki a kocsit bámulja. ..Tehát két férfi, ~~XXXX~~ plusz egy nő. Eddig három ismert tagja az egyenletünknek... A negyedik ~~Méxxxxxxxxxxxx~~ az X még ismeretlen...-

Amíg a tanár beszél és mutogat, a két töprengő egyáltalán nem figyel rá, hanem már jónéhány másodperce - egy az asztalok között ténfergő, kereső,-fiatal lányt ~~x~~ követ tekintetük. Arcukon olyan kifejezéssel, mely azt mondja: elég szolidan néz ki, s mégis milyen csinos! Ismeretlen a piacon. A két töprengő arcán megdöbbenés tükröződik, mert a lány hirtelen asztaluk felé tart. Mosolyogva és határozottan. A tanár mögé áll és mikor az ~~XXXXXXXX~~ választott ~~szereplőit~~ szerepeltetni akarja rögtönzött meséjében, a lány hirtelen befogja a szemét hátulról.

A két töprengő döbbenet figyel a kacér játékot. Tekintetükben megbotránkozás: hogy jut ez a ványadt kis alak ehhez a ragyogó nőhöz. Sőt! még ~~meg~~ össze is csókolják egymást! ~~A~~ lány egy megüresedett széket huz maga alá és a legtermészetesebb mozdulattal nyújtja a kezét a két ismeretlennek:

- Laky Éva...- a tanár zavartan, ültéből félszegen felemelkedve szintén bemutatkozik:

- Laky Tódor...a lányom...utolsó éves bölcsész. - Kölcsönös bemutatkozások. Utána a tanár folytatja - Node ne veszítsük el a témánk alanyait!...Mivel mindebben fellelhető a logika..no és minden matematika A nő és a kocsis megfogják ismerkedni egymással. -Na ugye.-Amint láthatják uraim....Kissé tartózkodó mosoly, plusz egy adag csipőrisza, egy gyors körbe nézés, ~~ki~~ látja ezt az irigylésre méltó pillanatot, amikor belibben a kocsiba. A tanár lelkesen magyaráz, mint egy számtanóra kezdetén. Közben a szé auto, elindul. Rendszám tábláján, rengeteg szám fölött, tisztán olvashatjuk Canada. A tanár, felöltvén legkombinatívabb arckifejezését, magaelé mormolja: milyen nap is van ma?.. igen ..vasárnap .. a vári vendéglők nyitva vannak..ha nem csal az ösztönöm, oda mennek. Mindannyian a Duna tulsó oldalán huzódó várhegyre tekintenek, de a "töprengő" megszólal: nagyon kedves

öntől, hogy ennyire szeretne gondjainkon segíteni, de kérem nekünk mai téma kell és ez a canadai meg a nő..már neharagadjon de ...elég sablonos kapcsolat alakulhat ki közöttük, a nőt hirből mi is ismerjük,..nem téma. - De uraim, ha egy kis jóérzés van a hölgyben, mit csinálhat a külföldivel legelőször is.. - Azt amit legutoljára, ^{és akkor} Vág közbe a "töprengő". Nem ..nem..-szabadkozik a tanár-megmutatja neki a várost. Kérem ezt kell tennie, eza logikus, nézzenek körül és megértik. - Ugyan kérem, talán nemis először van itt ez a canadai, vagy mit tudom én milyen...-Vág közbe az egy egyik "gondolkodó". EZ a feltevés nem logikus, helytelen, mert ha így volna, akkor a kanadai nem ismerkedett volna meg vele ilyen egyszerűen, ~~kis~~ Szögezi le a tanár. Van önöknek kocsijuk? Hogy bebizonyítsam igazamat, menjünk föl a Várba és ha ott látjuk őket, különösen úgy, hogy a szép hölgy igyekszik idegenvezetői munkát végezni, akkor kérem önöket, hogy a további számításaimat a konfliktust illetően ne vonják kétségbe.

A kanadai kocsi a Hunyady János ut fordulójában siban a Halászbástya alatt. A férfi tört magyarsággal azt igyekszik közölni a nővel, hogy éppen a kora délutáni órái eltöltésén töprengett. Ma reggel érkezett Budapestre. Kicsit furcsán érzi magát, mert eredetére nézve hazájának kelle -ne tekintenie Magyarországot, mivel apja negyven évvel ezelőtt vándorolt ki Kanadába, ahol megnősült s ennek a házasságnak eredményeként itt van ő Egy kereskedelmi tárgyalásra érkezett ide vállalata megbízásából, ő ugyan -is konzerv -és élelmiszeriparban dolgozik.

- Akkor éppen jó helyre viszem magát, mert itt van egy ~~nagyon~~ X tündéri kis étterem - vág közbe a nő, akit szemmel láthatólag nem érdekli a fiu meditációja. A kocsi a Mátyás-templom előtt kanyarodik. A fiu szemé felcsillagn:

- Ugye, ez a Mátyás-templom?! - fékez - nézzük meg, apám annyit mesélt róla. - Clariss nem nagyon örül az ötletnek s kényeskedően igyekszik lebeszélni a fiut:

- Visszafelé is megnézhetjük, nem kapunk ebédet. - A férfi kiszállt már a kocsiból.